

Hồi thứ 53

Ngựa về chủ cũ, Phụng tặng hiệp nữ

Hồ Phi nói :

- Tần gia ! Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo .

Tần Nại Chi đáp :

- Tiểu huynh đệ bất tất phải khiêm nhượng thái quá . Tần mỗ bất quá hơn mấy tuổi , tiểu huynh đệ kêu bằng Tần đại ca là được . Tiểu huynh đệ đã dung tình lại giữ toàn thể diện cho ta thì tiểu huynh đệ hỏi gì ta cũng nói .

Hồ Phi vội nói :

- Không dám ! Không dám ! Tiểu đệ thấy Tần đại ca ra chiêu ngựa mặt người về phía sau cố ý tỏ ra thượng bàn không ổn rồi tay trái đặt lên tủy mặt dao thành dương quyền , hai bàn tay lại biến hóa thành âm quyền đánh ra . Chiêu này biến hoá cực kỳ tinh diệu . Xuýt nữa tiểu đệ đỡ không nổi , thật lòng ngưỡng mộ .

Tần Nại Chi trong lòng rất hoan hỷ . Lão tướng mình thua rồi . Hồ Phi chất vấn việc kia , ngờ đâu chàng còn thỉnh giáo môn võ công đặc ý của môn phái lão . Chỗ Hồ Phi hỏi chính là một đại tuyệt chiêu nổi danh trong Bắc Cự Quyền .

Lão liền mỉm cười đáp :

- Đó là chiêu Song Đa Kỳ Môn rất đặc dụng của tệt phái .

Rồi lão giải thích những chỗ tinh diệu trong chiêu thức này . Hồ Phi bản tính hiếu võ nghe lão giảng rất thú vị . Chàng còn hỏi lại những chỗ chưa hiểu rõ . Bắc Cự Quyền có từ đời vua Càn Long đời nhà Thanh uy thế chẳng kém gì những môn Thái Cực Bát Quái . Lúc Hồ Phi ra chiêu cùng Tần Nại Chi , chàng lưu tâm đến quyền chiêu chưởng pháp của lão . Bây giờ chàng hỏi toàn những chỗ cao diệu về Bắc Cự Quyền .

Tần Nại Chi ban đầu còn e ngại việc tiết lộ chỗ bí diệu của bản môn nhưng Hồ Phi hỏi những câu như gãi vào chỗ ngứa khiến lão không nhịn được , có gì dốc điểm ra hết . Hai người đàm luận võ công đến quá nửa giờ . Quân đạo đứng xa trông thấy Tần Nại Chi hai tay chỉ trở sử dụng những quyền chiêu đặc ý . Hồ Phi cũng ra tay biến chiêu . Hiển nhiên hai người đang nghiên cứu quyền thuật ở trên ngọn cây .

Mọi người chờ nửa ngày chẳng nghe thấy hai người nói gì rồi cũng rút lui .

Tân Nại Chi nói :

- Hồ huynh đệ ! Quyền chiêu về Bắc Cực Quyền có nhiều chỗ độc đáo , đáng tiếc là Tân mỗ không học được đến nơi nên bị thua về tay tiểu huynh đệ .

Hồ Phi đáp :

- Sao Tân đại ca lại nói vậy ? Tiểu đệ rất khâm phục võ công của quý phái . Bữa nay tiểu đệ thỉnh giáo được thật nhiều , sau này có dịp đến Bắc Kinh chúng ta sẽ đàm đạo mấy ngày . Bây giờ hãy xin cáo biệt .

Dứt lời chàng chấp tay rồi toan nhảy xuống .

Tân Nại Chi sững sốt nghĩ bụng :

- Ta đã có điều ước hẹn trước , vậy ta nên nói đầu đuôi về vụ đó nhưng y chỉ đàm luận võ công rồi cáo từ liền . Có lý nào thế được ? Phải rồi ! Chàng thiếu niên này để thể diện cho ta , chàng đã có mối giao tình thì không cật vấn ta cũng phải nói .

Lão liên gọi giựt lại :

- Hãy khoan ! Hãy khoan ! Anh em mình không đánh nhau thì không quen biết . Bây giờ Tân mỗ phải nói rõ đầu đuôi vụ đó cho xong đã .

Hồ Phi đáp :

- Đúng rồi ! Tiểu đệ có quen biết Thương đại ca không ngờ Mã cô nương ra tay báo thù cho trượng phu .

Chàng liền đem những chuyện quen biết Thương Bảo Chấn và Mã Xuân Hoa thuật lại một lượt .

Tân Nại Chi bụng bảo dạ :

- Ta chưa kịp nói chàng đã thuật chuyện rồi . Chàng thiếu niên này hành động chỗ nào cũng khiến cho người ta phải khâm phục .

Lão liên nói :

- Cổ nhân đã có câu " Bát cơm phiếu mẫu giả ơn ngàn vàng " . Mã cô nương đã có ơn năn nỉ cho Hồ huynh đệ . Huynh đệ không quên , ơn cũ chính là bản sắc của bậc đại trượng phu . Huynh đệ không hiểu vì sao Mã cô nương dám chết Thương Bảo Chấn mà chẳng lưu tình và tưởng lại hai đứa con nhỏ kia là con của Thương Bảo Chấn sinh ra phải không ?

Hồ Phi gãi đầu đáp :

- Trước khi Từ Tranh lâm tử , tiểu đệ còn nghe y nói hai thằng nhỏ đó không phải con y .

Tân Nại Chi vỗ đùi nói :

- Té ra hẳn không phải là thằng cóc .

Hồ Phi dù thông minh cũng không sao hiểu được .

(thiếu 2 trang)

Mã Xuân Hoa lại nắm tay nhau ở dưới gốc cây liền cho là hai người có tình ý với nhau . Còn vụ Mã Xuân Hoa và vị công tử kia đã ôm mối chung tình gây nên một trường nghiệt duyên thì chàng không hay .

Nên biết hồi đó chàng còn nhỏ tuổi . Mã Xuân Hoa cùng quý công tử kia đã có mối thâm tình đưa mắt nhìn nhau chàng cũng ngó thấy nhưng chưa hiểu gì cả . Vì thế thủy chung chàng không nghĩ tới chuyện Mã Xuân Hoa dính líu đến quý công tử . Bây giờ nghe Tân Nại Chi nhắc nhở , chàng mới tỉnh ngộ nói :

- Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn ...

Tân Nại Chi ngắt lời :

- Phải rồi ! Khi đó Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn bồi tiếp Phúc công tử đến Thương Gia Bảo .

Hình ảnh Phúc công tử đã phai lạt trong đầu óc Hồ Phi nhưng Bát Quái đao và Bát Quái Chưởng của Vương thị huynh đệ thì chàng còn nhớ rõ từng chiêu từng thức . Chàng liền tưởng đến Phúc công tử liền nói :

- à phải rồi ! Phúc công tử , vị Phúc công tử này tướng mạo thanh nhã hao hao giống hai thằng nhỏ .

Tân Nại Chi thở dài đáp :

- Phúc công tử vinh hoa phú quý đến cùng cực . Về quyền thế , sau hoàng thượng là đến y . Về của cải , y muốn lấy cái gì Hoàng thượng cho cái đó . Chỉ có một điều y đã đứng tuổi mà dưới gối không con là khiếm khuyết .

Hồ Phi nghe nói uy thế Phúc công tử như vậy không khỏi chấn động tâm thần . Chàng hỏi :

- Phúc công tử phải chăng là Phúc Khang An .

Tân Nại Chi đáp :

- Đúng rồi ! Chính là Bình Kim Xuyên Đại Soái . Y đã làm chính Bạch Kỳ Mãn Châu đô thống , Thịnh Kinh tương quân , Vân Quý tổng đốc , Tứ Xuyên tổng đốc , Bây giờ làm đến Thái Tử Thái Bảo , Bình Bộ Thượng Thư , Phúc công tử , Phúc đại soái cai quản hết các bậc đại thần và Nội Vụ Phủ .

Hồ Phi hỏi :

- Hai thằng nhỏ đó đã là cốt nhục của Phúc công tử nên y sai người đón về phải không ?

Tân Nại Chi đáp :

- Hiện giờ Phúc đại soái chưa biết có hai đứa con này . Vừa rồi bọn ta nghe Mã cô nương nói ra mới hiểu .

Hồ Phi gật đầu nghĩ bụng :

- Té ra lúc Mã cô nương nói chuyện với Tân Nại Chi thường mặt đỏ lên là vì chuyện này . Sở dĩ nàng phải thổ lộ chân tình là để bọn họ không được làm tổn thương đến hai thằng nhỏ . Nàng thương tiếc con mình nên tuy vụ này chẳng đẹp đẽ gì cũng phải nói ra .

Tân Nại Chi lại nói :

- Phúc đại soái chỉ sai bọn Tần mỗ đi coi tình hình của Mã cô nương nhưng ta đoán rằng ý đại soái muốn đón tiếp cô về kinh . Ha ha . Bây giờ trượng phu của Mã cô nương đã qua đời , cô chẳng còn nơi nương tựa , sao không chịu đến Bắc Kinh cùng Phúc đại soái tự sự ? Hai thằng nhỏ đó được dịp phụ tử trùng phùng , từ đây rộng mở đường mát , chẳng hơn là ở trong tiêu cực hỗn loạn kia ? Hồ huynh đệ ! Huynh đệ thử khuyển coi .

Hồ Phi trong lòng bối rối nghe lão bảo vậy cũng có lý nhưng bên trong cảm thấy có điều không ổn còn không ổn ở chỗ nào thì chàng không nói ra được . Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Còn Thương Bảo Chấn sao y cũng theo các vị đến đây ?

Tần Nại Chi đáp :

- Thương Bảo Chấn được anh em họ Vương tiến cử cùng làm đương sai trong phủ Phúc đại soái . Vì gã biết Mã cô nương nên cũng đi xuống Nam .

Hồ Phi sa sầm nét mặt hỏi :

- Nếu vậy thì y đánh chết Từ Tranh đại ca là do Phúc công tử bảo hay sao ?

Tần Nại Chi đáp :

- Không phải thế đâu . Phúc đại soái là người cao cả bận việc rất nhiều , làm gì biết được Mã cô nương thành hôn với gã họ Từ ? Đại soái chỉ nhớ tới mối tình cũ kỹ mà phái mấy tên đương sai xuống Nam dò hỏi tin tức . Hiện đã cử hai vị huynh đệ phi mã về Kinh báo tin mừng . Phúc đại soái biết mình có hai vị công tử dĩ nhiên cao hứng vô cùng .

Thế là bao nhiêu mối nghi ngờ trong đầu óc Hồ Phi đều được giải thích . Chàng nhận thấy vụ này không thể oán trách Mã Xuân Hoa mà cũng không thể oán trách Phúc Khang An . Còn Thương Bảo Chấn giết Từ Tranh cố nhiên đáng tội nhưng lúc này gã đã thường mạng thì chẳng còn điều gì đáng nói . Chàng chỉ thương Từ Tranh là người trung hậu thật thà . Hắn biết rõ hai đứa con không phải cốt huyết của mình , thủy chung ẩn nhẫn không nói ra mà đi kết quả thảm khốc .

Chàng lại nói :

- Tần đại ca ! Vụ này đã phân tích rõ ràng , tiểu đệ can thiệp vào là đa sự .

Rồi chàng nhẹ nhàng nhảy xuống .

Tần Nại Chi thấy Hồ Phi tung mình xuống đất mà không lay động cành cây chút nào thì biết là khinh công của chàng cao thâm khôn lường , dù lão có luyện mười năm nữa cũng không thể bì kịp . Lão không hiểu sao chàng còn nhỏ tuổi mà võ công đã trác tuyệt đến thế .

Tần Nại Chi vừa kinh dị , vừa buồn rầu chán nản . Lúc lão hạ mình xuống đất thì Hồ Phi đã vào thạch thất rồi .

Trình Linh Tố đứng trước cửa sổ chờ lâu không thấy Hồ Phi trở về , trong lòng nóng nảy vô cùng . Bây giờ cô ngó thấy mặt chàng buồn rười rượi

dường như trong lòng có điều gì khó chịu , cô cũng không hỏi , chỉ hỏi thăm chuyện phiếm để giải mối u sầu cho chàng .

Sau một lúc , Uông Thiết Ngạc đem đến một nồi cơm lớn và một chảo thịt quay cùng ba bình rượu .

Hồ Phi rót rượu ra bát uống . Trình Linh Tố cầm cây ngâm châm toan thử rượu thịt xem có độc không thì chàng bảo :

- Đã có Mã cô nương ở đây , bọn chúng không dám hạ độc đâu .

Mã Xuân Hoa đỏ mặt lên , lại không ăn cơm . Hồ Phi cũng không khuyên mời . Chàng rót hết ba bình rượu uống để giải muộn và ăn hết một đĩa thịt lớn . Chàng chưa kịp ăn cơm đã say tuý lúy tựa vắn bàn mà ngủ .

Sáng sớm hôm sau chàng tỉnh dậy thấy trên lưng mình khoác tấm trường bào , chàng biết là Trình Linh Tố đem qua đã đắp lên cho mình .

Trình Linh Tố đứng bên cửa sổ , ngọn gió ban mai thổi làn tóc mây bay phát phơ . Hồ Phi dòm bóng sau lưng mảnh dẻ của cô , trong lòng vừa rối loạn vừa cảm kích lại vừa thương mến . Chàng cất tiếng hỏi :

- Nhị muội !

Trình Linh Tố " ồ " một tiếng rồi quay lại . Hồ Phi thấy cô có vẻ ngái ngủ và ra chiều nhọc mệt liền hỏi :

- Đêm qua Nhị muội không ngủ được hay sao ? Ôi tiểu huynh quên không nói cho Nhị muội hay là có Mã cô nương ở đây , bọn họ không dám làm gì chúng ta .

Trình Linh Tố đáp :

- Mã cô nương nửa đêm lén ra đi , đến giờ cũng chưa về . Cô rón rén cất bước chỉ sợ làm kinh động đại ca tỉnh giấc . Tiểu muội cũng giả vờ ngủ .

Hồ Phi kinh hãi quay đầu nhìn lại quả không thấy Mã Xuân Hoa đâu .

Hai người mở cửa đi ra . Trong rừng cây chẳng còn một ai . Cả mấy chục con ngựa cũng đi hết đêm qua rồi . Gốc cây chỉ còn buộc hai con đường như dành cho Hồ Phi và Trình Linh Tố để mua chuộc mối giao tình .

Hai người đi được mấy trượng thấy trong rừng đắp hai cái mả mới , dù không có tiêu chi nhưng cũng biết là mả Từ Tranh và Thương Bảo Chấn .

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Tuy một người là trượng phu , một người là kẻ giết chồng nhưng e rằng Mã cô nương coi hai người này không khác nhau mấy vì cô không yêu cả hai . Họ chỉ là kẻ bất hạnh vì công mà mất mạng .

Chàng nghĩ tới đây bất giác buông tiếng thở dài rồi đem câu chuyện nghe được ở Tần Nại Chi trên ngọn cây thuật lại cho Trình Linh Tố hay .

Trình Linh Tố nói :

- Té ra lão già gây nhom đó là Tần Nại Chi , chương môn phái Bắc Cực Quyền . Lão mang ngoại hiệu là Bát Tý Na Tra . Tiên sư có biết lão . Lão làm chó săn dưới trướng kẻ quyền quý , phẩm cách đê hèn , từ nay chúng ta đừng lý gì đến lão nữa .

Hồ Phi đáp :

- Phải rồi .

Trình Linh Tố nói :

- Mã cô nương trong lòng chỉ ưa Phúc công tử . Từ Tranh còn sống càng tăng thêm phần đau khổ . Hắn là một tiêu sư tầm thường thì bì với Bình Bộ Thượng Thư , Thống Binh Đại Nguyên Soái thế nào được ?

Hồ Phi đáp :

- Đúng thế . Y chết còn yên tĩnh hơn .

Hai người đến trước hai ngôi mộ lay mấy lay . Hồ Phi khấn :

- Từ đại ca ! Thương công tử ! Hồi sinh tiền bất luận hai vị có ơn oán gì với tiểu đệ thì sau khi chết rồi cũng là xóa hết . Mã cô nương từ đây tận hưởng phú quý . Hai vị có biết gì cũng đừng nhớ đến cô nữa .

Hai người dắt ngựa đi bộ ra khỏi khu rừng .

Trình Linh Tố hỏi :

- Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Hồ Phi đáp :

- Trước hết hãy tìm vào khách điểm để nghỉ một giấc rồi sẽ tính .

Trình Linh Tố thấy chàng có vẻ thương xót mình trong lòng rất hoan hỷ , cô quay lại nhìn chàng mỉm cười .

Trình Linh Tố ngủ trong khách điểm đến quá trưa mới tỉnh giấc . Cô một mình ra khỏi điểm , nói là đi mua mấy vật cần dùng . Lúc trở về tay cầm hai tờ giấy lớn giơ ra cười hỏi :

- Đại ca ! Đại ca thử đoán coi tiểu muội mua những gì ?

Hồ Phi thấy trên giấy in nhãn hiệu " Lão cửu phúc y trang " liền hỏi lại :

- Chúng ra lại gián râu giả để hóa trang chăng ?

Trình Linh Tố mở bao giấy trắng thấy trong mỗi bao đựng một bộ quần áo mới . Bộ màu xanh lơ là nam trang , bộ màu trắng vàng là nữ trang .

Ăn cơm tối xong , Trình Linh Tố bảo Hồ Phi mặc thử thấy tuy áo dài hơn hai tấc , chỗ nách cũng rộng quá . Cô liền lấy kéo xéo đi và khâu lại .

Hồ Phi nói :

- Nhị muội ! Chúng ta đến Bắc Kinh chơi một chuyến .

Trình Linh Tố bĩ môi cười đáp :

- Tiểu muội biết đại ca muốn đi Bắc Kinh nên mua hai bộ quần áo mới , không thì cô gái quê tiến Kinh sẽ bị người ta cười cho .

Hồ Phi cười đáp :

- Nhị muội thật chu đáo . Chúng ta ở nhà quê muốn lên kinh thành coi những nhân vật dưới chân Thiên Tử , nhất là để coi các chương môn đến dự cuộc đại hội do Phúc công tử chủ trương thử xem có bao nhiêu anh hùng hảo hào kiệt ?

Chàng nói hai câu hời hợt như đây vẻ hào khí .

Trình Linh Tố hỏi :

- Đại ca có biết Phúc công tử mở cuộc đại hội chưởng môn vì mục đích gì không ?

Hồ Phi đáp :

- Hãn muốn thu quét nhân tài khiến bao nhiêu anh hùng thiên hạ đều chui bao trong lưới của hãn . Nhưng những đại anh hùng đại hào kiệt chân chính chưa chắc đã tới dự .

Trình Linh Tố mỉm cười nói :

- Thiếu niên anh hùng như đại ca chắc cũng không tham dự .

Hồ Phi đáp :

- Tiểu huynh chưa đáng là anh hùng , ta muốn nói những nhân vật thành danh như Miêu Nhân Phụng chẳng hạn .

Chàng thở dài nói tiếp :

- Giả tử gia phụ hã còn thì chắc sẽ đến phá cuộc đại hội này bằng trời long đất lở mới khiến cho người ta khoan khoái .

Trình Linh Tố hỏi :

- Đại ca đi quấy phá Phúc công tử cũng được chứ sao ? Tiểu muội chắc còn một người cũng đi .

Hồ Phi hỏi :

- Người ấy là ai ?

Trình Linh Tố đáp :

- Đại ca đã biết còn giả vờ hỏi . Mau mau nói ra đi !

Hồ Phi biết tâm ý cô , chàng nói :

- Chưa chắc Viên cô nương đã đi .

Chàng dừng một chút rồi tiếp :

- Tiểu huynh cũng chưa rõ cô là bạn hay là thù .

Trình Linh Tố đáp :

- Nếu mỗi kẻ thù đề tặng tiểu muội một tấm Ngọc phụng thì mong bao nhiêu trong thiên hạ đều là thù hết .

Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa sổ có thanh âm một cô gái cất lên :

- Hay lắm ! Ta cũng tặng cô một tấm .

Tiếng nói vừa dứt đã nghe đánh vèo một cái . Một vật xuyên thủng giấy cửa sổ bay về phía Trình Linh Tố .

Hồ Phi cầm cáo thước gỗ trên bàn đập vào vật kia cho rớt xuống . Tiện tay chàng quạt một cái cho đèn lửa tắt đi .

Tiếp theo lại nghe tiếng người ngoài cửa sổ nói :

- Ban đêm không đèn đàm đạo mới là tuyệt diệu .

Hồ Phi nghe thanh âm phảng phất giống tiếng Viên Tử Y . Ngực chàng nóng lên buột miệng hỏi :

- Có phải Viên cô nương không ?

Lại nghe tiếng bước chân lạo xạo mỗi lúc một xa .

Hồ Phi nói :

- Chúng ta ra xem ai .

Trình Linh Tố đáp :

- Đại ca đi thôi .

Hồ Phi " ô " một tiếng như không ra đi . Chàng cầm lấy vật rớt xuống vừa coi lại thì ra viên đá nhỏ . Chàng nghĩ thầm :

- Người này hành động xuất quỷ nhập thần . Không hiểu y đến từ lúc nào mà mình chẳng biết tí gì .

Chàng hiểu rõ Trình Linh Tố trong lòng buồn bực nhưng chàng không chịu được đẩy cửa sổ ra ngoài coi thì bốn bề tịch mịch không một bóng người .

Hồ Phi trở về phòng ngáp ngừng muốn nói bỗng nghe Trình Linh Tố lên tiếng :

- Đêm khuya rồi đại ca về phòng ngủ đi thôi .

Hồ Phi đáp :

- Tiểu huynh chưa mỏi mệt .

Trình Linh Tố nói :

- Nhưng tiểu muội mệt rồi cần ngủ để lấy sức để sáng mai lên đường .

Hồ Phi đáp :

- Phải đó !

Rồi chàng về phòng . Đêm hôm ấy chàng trần trọc không sao ngủ được . Lúc thì nghĩ tới Viên Tử Y , lúc thì nghĩ tới Trình Linh Tố . Có lúc tới vợ chồng Từ Tranh và Mã Xuân Hoa , đến canh tư mới mơ màng ngủ thiếp đi .

Sáng hôm sau chàng chưa dậy . Trình Linh Tố đã gõ cửa tiến vào , tay cô cầm bộ áo mới , cười ha hả nói :

- Đại ca dậy lệ đi ! Bên ngoài có cái gì đang chờ đó .

Cô đặt tấm áo xuống bàn rồi trở gót ra ngay .

Hồ Phi trở mình ngồi dậy mặc áo vào để thử thấy rất vừa vặn thì nghĩ thầm :

- Đêm qua lúc ta về phòng , y chưa khâu xong . Chắc y còn ngồi lại khâu lâu mới hết .

Chàng mặc áo mới ra khỏi phòng nhìn Trình Linh Tố chấp tay nói :

- Đa tạ Nhị muội !

Trình Linh Tố hỏi :

- Đa tạ cái gì ? Người ta còn đem tuấn mã đến tặng đại ca .

Hồ Phi kinh hãi hỏi lại :

- Tuấn mã nào ?

Chàng ra sân coi thấy con ngựa toàn thân trắng như tuyết buộc ở đó . Chính là con ngựa Triệu Bán Sơn đã cưới đến Thương Gia Bảo ngày trước . Sau Viên Tử Y lại cưới con ngựa bạch này .

Trình Linh Tố nói :

- Sáng sớm hôm nay tiểu muội vừa dậy , điếm tiểu nhị hô hoán om sòm , nói là có kẻ trộm mở cửa vào nhà , không hiểu lấy cắp vật gì của ai . Nhưng điều tra khắp ra thì chẳng ai mất mát chi hết . Trong sân lại thêm một con ngựa . Đây là đồ vật buộc ở trên yên .

Cô vừa nói vừa đưa cái bọc lụa nhỏ trên đê hàng chữa :

" Hồ tướng công và Trình cô nương mở coi " .

Hồ Phi mở bọc lụa ra không khỏi giật mình . Trong bọc lại có con Ngọc Phụng , giống hệt con Ngọc Phụng của Viên Tử Y đã tặng chàng trước . Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ con Ngọc Phụng kia đã bị thất lạc và nàng đã lấy trộm rồi ?

Chàng đưa tay sờ vào bọc thì con Ngọc Phụng hãy còn nằm yên trong đó . Chàng lấy ra coi hai con giống hệt nhau . Chỉ khác một con đầu quay về mé tả , một con đầu quay về mé hữu .

Trong bọc còn mảnh giấy trắng nhỏ . Trên giấy viết :

" Ngựa về nguyên chủ . Con Phụng tặng cho hiệp nữ " .

Hồ Phi ngẩn người ra tự hỏi :

- Con ngựa này có phải là ta đâu , sao lại bảo là ngựa về nguyên chủ ? Chẳng lẽ nàng yêu cầu ta đưa về trả Triệu Tam Ca ?

Chàng cầm tấm thiệp và con Ngọc Phụng đưa cho Trình Linh Tố nói ;

- Viên cô nương cũng tặng cho Nhị muội một con Ngọc Phụng .

Trình Linh Tố coi hàng chữ trong thiệp rồi đáp :

- Tiểu muội có phải hiệp nữ gì đâu ? Cái này y tặng cho người khác .